

Sygn. akt II KK 99/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **K. S. i M. S.**

skazanych z art. 278 § 1 i § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 maja 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanych od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. VII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw.
z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie wobec K. S. i M. S. umarza,
a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2016 r., na posiedzeniu w sprawie o sygn. akt VII K (...),
Sąd Rejonowy w K. na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 2 k.p.k. uwzględnił
wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy K. S. i M. S.
oskarżonych o to, że w dniu 24 grudnia 2014 r. w K. przy ul. L. na terenie sklepu

„N.”, działając wspólnie i w porozumieniu oraz z nieustalonym mężczyzną, dokonali kradzieży produktów spożywczych, przemysłowych, alkoholowych wraz z koszykiem zakupowym z logo „N.” powodując straty w łącznej wysokości 448,84 zł na szkodę sklepu „N.”, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. o popełnienie czynu z art. 278 § 1 i § 3 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 3 k.k. i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. wymierzył K. S. karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, zaś M. S. na podstawie art. 278 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego „N.” sp. z o.o. kwoty po 224,42 zł, przez każdą z oskarżonych.

Żadna ze stron nie zaskarżyła tego wyroku i orzeczenie uprawomocniło się w dniu 12 lutego 2016 r.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w całości na korzyść obu skazanych, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił mu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie K. S. i M. S. bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 i § 3 k.k. i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, skutkującego rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 i § 3 k.k. poprzez jego zastosowanie, w przypadku, gdy w chwili orzekania zarzucany, a następnie przypisany oskarżonym czyn zabroniony, ze względu na wartość przywłaszczzonego mienia - 448,84 zł, stanowił wykroczenie określone w art. 119 k.w.”

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna.

Analiza akt sprawy prowadzi do konstatacji, że zarówno w dacie czynu, jak i w dniu wniesienia do Sądu Rejonowego w K. wniosku o skazanie K. S. i M. S. w trybie art. 335 § 1 k.p.k., zachowanie obu oskarżonych wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 i § 3 k.k. Natomiast w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy, czyn ten nie był już przestępstwem, lecz wykroczeniem określonym w art. 119 § 1 k.w., z uwagi na to, że wartość skradzionych rzeczy wynosiła 448,84 złotych. Wolą ustawodawcy wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. jest konsekwencją konstrukcji tzw. czynu przepołowionego, która polega na tym, że czyn stanowi wykroczenie, o ile wartość wyrządzonej szkody nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Jeżeli wartość wyrządzonej szkody przekracza tę kwotę, wówczas czyn stanowi przestępstwo kradzieży lub przywłaszczenia.

Przy orzekaniu o czyny przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013 r. kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo albo za wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2013 r., IV KK 332/17, LEX nr 2401081). Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz. U. z dnia 14 września 2015 r., poz. 1385), od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę została ustalona na poziomie 1850 złotych; 1/4 tej kwoty to 462,50 złotych. W czasie wyrokowania, tj. w dniu 15 stycznia 2016 r., kradzież rzeczy o wartości nieprzekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowiła wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Czyn przypisany obu oskarżonym, obejmujący zabór rzeczy ruchomych w celu przywłaszczenia o wartości 448,84 zł nie mógł zostać uznany przez Sąd za przestępstwo z art. 278 § 1 i § 3 k.k., mimo zawarcia stosownego porozumienia między prokuratorem a oskarżonymi i wystąpienia z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k.. Nie ulega bowiem wątpliwości, że „Sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobligowany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli takiego pisma procesowego. W jej ramach niezbędne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez

prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie popadają w sprzeczność z przepisami prawa materialnego, w tym także w zakresie stosowania środków karnych” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2017 r., III KK 364/16, LEX nr 2238690). Zaniechanie przez Sąd wykonania obowiązku wynikającego z art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. stanowiło rażącą obrazę prawa procesowego, a w konsekwencji także prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 i 3 k.k. i miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem obie oskarżone zostały skazane za popełnienie przestępstwa, gdy ich czyn stanowił jedynie wykroczenie.

W konsekwencji powyższych uwag należało uchylić zaskarżone orzeczenie, a zważywszy, że od daty czynu, który miał miejsce 24 grudnia 2014 r. upłynęło ponad trzy lata, umorzyć postępowanie wobec przedawnienia karalności wykroczenia (art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.